

Disposición derradeira cuarta. *Regulamento de aplicación da Lei 18/2001, do 12 de decembro, xeral de estabilidade orzamentaria, ás entidades locais.*

No prazo de seis meses dende a entrada en vigor desta lei, o Goberno aprobará un regulamento de aplicación da Lei 18/2001, do 12 de decembro, xeral de estabilidade orzamentaria, ás entidades locais, que atenda ás particularidades do seu réxime de organización, funcionamento e económico-financeiro e, en particular, ao establecido no texto refundido da Lei reguladora das facendas locais, aprobado polo Real decreto lexislativo 2/2004, do 5 de marzo.

Disposición derradeira quinta. *Entrada en vigor da lei.*

Un. Esta lei entrará en vigor o 1 de xaneiro do ano seguinte ao da data da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado» e será aplicable aos orzamentos cuxa elaboración se deba iniciar a partir desa data.

Dous. Non obstante, as modificacións introducidas por esta lei no artigo 7 da Lei 18/2001, do 12 de decembro, xeral de estabilidade orzamentaria, que permiten, con carácter excepcional, aos suxeitos comprendidos nos artigos 2.1.a) e c) e 19.1 da Lei xeral de estabilidade orzamentaria, presentar déficit cando este se destine a financiar incrementos de investimento en programas destinados a atender actuacións produtivas, serán de aplicación desde a entrada en vigor desta lei.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 26 de maio de 2006.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

9294 *LEI 16/2006, do 26 de maio, pola que se regula o estatuto do membro nacional de Eurojust e as relacións con este órgano da Unión Europea. («BOE» 126, do 27-5-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O Tratado de Amsterdam, asinado o 2 de outubro de 1997, incorporou á Unión Europea a noción de «espazo de liberdade, seguridade e xustiza», e incluíu a cooperación xudicial como un dos elementos da construción europea. En aplicación das previsións do devandito tratado, o Consello Europeo, reunido na cidade finesa de Tampere os días 15 e 16 de outubro de 1999, estableceu un detallado programa de obxectivos e prioridades orientado á creación efectiva do referido espazo.

As novas formas de delincuencia e unha Europa cada día máis integrada, na cal se suprimen gradualmente os controis nas fronteiras entre os Estados membros,

demandan dos seus sistemas xurídicos respostas novas e á altura dos retos aos cales se enfrontan. Con este propósito, no Consello Europeo de Tampere, os xefes de Estado e de Goberno acordaron a creación «dunha unidade (Eurojust) integrada por maxistrados, fiscais ou axentes de policía de competencia equivalente», cuxa misión «consistirá en facilitar a adecuada coordinación das fiscalías nacionais e en apoiar as investigacións penais nos casos de delincuencia organizada, en particular baseándose en análises de Europol, así como en cooperar estreitamente coa rede xudicial europea, con obxecto, en particular, de simplificar a execución de comisións rogatorias».

Posteriormente, o Tratado de Niza, do 26 de febreiro de 2001, outorgou a Eurojust un apoio expreso, como un dos instrumentos destinados a favorecer a cooperación xudicial en materia penal na Unión Europea.

A creación definitiva desta unidade tivo lugar coa adopción da Decisión 2002/187/JAI do Consello, do 28 de febreiro de 2002, pola que se crea Eurojust para reforzar a loita contra as formas graves de delincuencia.

Así, Eurojust configúrase como un órgano da Unión Europea, dotado de personalidade xurídica propia, financiado con cargo ao orzamento xeral da Unión Europea, excepto no que respecta aos soldos e retribucións dos membros nacionais e dos seus asistentes, que serán por conta dos Estados membros de orixe.

De conformidade co artigo 34.2.c) do Tratado da Unión Europea, a decisión é obrigatoria en todos os seus elementos, polo que se fai necesario que os Estados membros adopten determinadas disposicións que fagan posible a aplicación efectiva das súas previsións.

Hai que sinalar tamén que no Tratado polo que se establece unha Constitución para Europa se prevé expresamente no seu artigo III-273 a función de Eurojust, consistente en apoiar e reforzar a coordinación e a cooperación entre as autoridades nacionais encargadas de investigar e perseguir a delincuencia grave que afecte dous ou máis Estados membros ou que deba perseguirse segundo criterios comúns, baseándose nas operacións efectuadas e na información proporcionada polas autoridades dos Estados membros e por Europol.

Por medio desta lei adáptase o ordenamento xurídico español ás necesidades derivadas do cumprimento das obrigas impostas pola Decisión 2002/187/JAI do Consello, ao tempo que se incorporan outras medidas complementarias, singularmente, as previstas na Decisión 2005/671/JAI do Consello, do 20 de setembro de 2005, relativa ao intercambio de información e á cooperación sobre delitos de terrorismo.

Na elaboración desta lei tiveronse en conta as recomendacións efectuadas polo Consello de Xustiza e Asuntos de Interior da Unión Europea, na súa sesión do 2 de decembro de 2004, sobre a mellor utilización de Eurojust na loita contra as formas graves de delincuencia.

Esta lei non ten por obxecto establecer unha regulación completa de Eurojust, posto que esta lle corresponde ao dereito da Unión Europea, senón ditar as disposicións necesarias para facer posible a aplicación deste último, en especial, no que respecta ao estatuto do membro nacional español de Eurojust e ás relacións das autoridades españolas co dito órgano da Unión Europea.

Ao fío da regulación derivada da Decisión 2002/187/JAI do Consello, quíxose incorporar ao noso ordenamento xurídico unha regulación mínima relativa a outros órganos ou estruturas que, en materia de cooperación xudicial, foron xurdindo nos últimos anos e que carecían de reflexo normativo no noso dereito, como é o caso das redes xudiciais europeas e da figura dos maxistrados de enlace.

CAPÍTULO I

Do estatuto do membro nacional, do asistente e do correspondente nacional de Eurojust**Artigo 1. *Membro nacional de Eurojust.***

1. O membro nacional de Eurojust será o representante de España na Unidade Eurojust, e exercerá as competencias que lle atribúe o dereito da Unión Europea, de conformidade co previsto nesta lei.

2. O membro nacional de Eurojust quedará adscrito organicamente ao Ministerio de Xustiza.

Artigo 2. *Nomeamento.*

1. O membro nacional de Eurojust será nomeado por real decreto do Consello de Ministros, por proposta do ministro de Xustiza.

2. O nomeamento farase entre maxistrados ou fiscais con, cando menos, dez anos de servizo na carreira e acreditada experiencia na xurisdición penal. Os ditos extremos deberán ser acreditados mediante informe do Consello Xeral do Poder Xudicial ou da Fiscalía Xeral do Estado, segundo a carreira de procedencia do candidato proposto. Este informe será solicitado polo Ministerio de Xustiza e deberá tramitarse no prazo máximo de quince días.

3. O Goberno notificará o dito nomeamento e a súa duración á Unidade Eurojust e á Secretaría Xeral do Consello, a través do órgano competente, de acordo co disposto no artigo 10 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Artigo 3. *Duración do nomeamento e situación administrativa.*

1. O membro nacional de Eurojust será nomeado por un período de tres anos, renovable por un segundo período de igual duración. Non se computará para estes efectos o tempo que empregase no exercicio do cargo de asistente previsto no artigo 6 desta lei.

2. O maxistrado ou fiscal nomeado pasará á situación que lle corresponda de conformidade co disposto na Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, e na Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal, respectivamente.

3. Aplicarase ao membro nacional de Eurojust o réxime de incompatibilidades e abstención previsto para os membros da súa carreira de procedencia.

Artigo 4. *Cesamento.*

1. O membro nacional de Eurojust cesará nas súas funcións:

- Por expiración do prazo de nomeamento.
- Por renuncia.
- Por separación da carreira xudicial ou fiscal, segundo a súa procedencia.
- Por libre remoción.

2. O cesamento acordarase mediante real decreto do Consello de Ministros, por proposta do ministro de Xustiza.

3. O Goberno notificará o dito cesamento á Unidade Eurojust e á Secretaría Xeral do Consello, a través do órgano competente, en virtude do previsto no artigo 10 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

4. O membro nacional de Eurojust cesado por expiración do prazo de nomeamento continuará desempeñando as súas funcións ata a toma de posesión do novo membro designado.

Artigo 5. *Memoria anual.*

1. O membro nacional de Eurojust elevará ao Ministerio de Xustiza un informe anual sobre as actividades desenvolvidas na súa calidade de membro nacional de Eurojust.

2. O membro nacional de Eurojust poderá ser chamado para informar as comisións de xustiza e de interior do Congreso dos Deputados e do Senado sobre a actividade desempeñada, tras a remisión da memoria anual ao Ministerio de Xustiza. Unha vez recibida a dita memoria, o Goberno enviará copia ás cámaras.

Artigo 6. *Asistente do membro nacional de Eurojust.*

1. O Consello de Ministros, mediante real decreto, poderá nomear un ou varios asistentes do membro nacional de Eurojust. O nomeamento de máis dun asistente requirirá a previa aprobación do Colexio de Eurojust.

2. O nomeamento, cesamento, adscrición, situación administrativa e réxime de notificación á Unidade Eurojust do asistente rexeranse polo disposto para o membro nacional de Eurojust.

Artigo 7. *Funcións do asistente.*

1. O asistente do membro nacional de Eurojust exercerá as funcións previstas no dereito da Unión Europea regulador de Eurojust e apoiará aquel no exercicio ordinario das súas funcións.

2. O asistente poderá actuar como membro nacional en caso de ausencia, enfermidade, abstención ou vacancia do membro nacional de Eurojust. Se foren nomeados varios asistentes, exercerán a suplencia pola orde da súa antigüidade no cargo e, de ser a mesma, segundo a súa antigüidade na carreira de procedencia.

O asistente que actúe como membro nacional desempeñará as mesmas facultades que a lei lle atribúe a este.

Artigo 8. *Correspondentes nacionais de Eurojust.*

1. O ministro de Xustiza designará, mediante orde, un correspondente nacional para asuntos de terrorismo.

Ademais do correspondente previsto no parágrafo anterior, o ministro de Xustiza poderá, mediante orde, designar un ou varios correspondentes nacionais de Eurojust para outro tipo de asuntos.

Estas designacións notificaranse á Unidade Eurojust a través do órgano competente, en virtude do previsto no artigo 10 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

2. A designación como correspondente nacional de Eurojust non alterará a situación administrativa do designado, nin comportará a provisión dun posto de traballo ou destino distinto do que se viñer desempeñando.

3. Os correspondentes nacionais terán a condición de punto de contacto da rede xudicial europea.

Artigo 9. *Funcións dos correspondentes nacionais.*

1. Por solicitude do membro nacional de Eurojust, os correspondentes nacionais deberán transmitir aos órganos xudiciais ou do Ministerio Fiscal as solicitudes realizadas no exercicio das súas funcións. Así mesmo, prestarán

ao membro nacional o apoio técnico necesario para o cumprimento das súas misións.

As relacións entre o membro nacional e os correspondentes nacionais non exclúen as relacións directas entre o membro nacional e as autoridades competentes.

2. O correspondente nacional para asuntos de terrorismo exercerá as funcións previstas no dereito da Unión Europea. Para tal fin, o correspondente terá acceso á información, que transmitirá a Eurojust, relativa á existencia de calquera investigación ou procedemento xudicial por delitos de terrorismo e cando menos:

- a) Á identificación das persoas ou entidades suxeitas ás ditas investigacións,
- b) Aos actos obxecto de investigación ou axuizamento e as súas circunstancias específicas,
- c) Á relación con outros casos pertinentes de delitos de terrorismo,
- d) e ás eventuais actuacións que en materia de cooperación xurídica internacional se puidesen cursar en relación con aquelas, así como ao seu resultado.

CAPÍTULO II

Das atribucións do membro nacional de Eurojust

Artigo 10. *Facultades de cooperación xurídica internacional.*

1. O membro nacional de Eurojust poderá recibir e transmitir as solicitudes de asistencia xudicial formuladas polas autoridades xudiciais españolas ou do Ministerio Fiscal.

2. O membro nacional de Eurojust recibirá e transmitirá as solicitudes de asistencia xudicial formuladas polas autoridades competentes doutros Estados membros da Unión Europea a través de Eurojust. En caso de urxencia o membro nacional de Eurojust poderá recibir solicitudes de asistencia xudicial directamente das autoridades doutro Estado membro da Unión Europea, que deberá transmitir ás autoridades competentes de maneira inmediata.

3. A atribución ao membro nacional de Eurojust das anteriores facultades entenderase de conformidade co previsto nos convenios e acordos vixentes en canto á designación das autoridades nacionais competentes para a recepción e transmisión de solicitudes de asistencia xudicial.

4. O membro nacional de Eurojust poderá corrixir erros, dividir a solicitude e realizar calquera outra modificación nas solicitudes de auxilio xudicial que resulten necesarias para a súa rápida e correcta tramitación, poñéndoo en coñecemento inmediato da autoridade de que proveña a solicitude.

Artigo 11. *Acceso á información.*

O membro nacional de Eurojust, para o exercicio das súas competencias, poderá:

- a) Acceder ao Rexistro central de antecedentes penais e demais rexistros públicos nas mesmas condicións que se prevén para os xuíces e tribunais e para os membros do Ministerio Fiscal.
- b) Solicitar ou intercambiar con autoridades xudiciais ou administrativas españolas calquera información necesaria para o cumprimento das súas funcións.
- c) Solicitar das forzas e corpos de Seguridade calquera información necesaria para o cumprimento das súas funcións, nas mesmas condicións que se prevén para os xuíces e tribunais e para os membros do Ministerio Fiscal.

d) Recibir información por parte da Oficina Europea de Loita contra a Fraude (OLAF), como autoridade española competente, nos supostos previstos na normativa comunitaria.

e) Acceder ao Sistema de Información de Schengen nos termos establecidos no Convenio do 19 de xuño de 1990, de aplicación do Acordo de Schengen do 14 de xuño de 1985, ou nas disposicións polas que se modifica, así como a outros sistemas de información da Unión Europea de conformidade coas súas disposicións específicas.

f) Acceder á información centralizada recollida pola rede xudicial europea.

Artigo 12. *Protección de datos.*

A transmisión de datos persoais que sexa consecuencia do exercicio das atribucións conferidas ao membro nacional de Eurojust rexerá pola normativa que lle sexa aplicable, en función da natureza do ficheiro en cuestión.

O membro nacional de Eurojust poderá acceder aos datos de carácter persoal nas mesmas condicións que os xuíces e tribunais e os membros do Ministerio Fiscal.

CAPÍTULO III

Das relacións entre Eurojust e as autoridades españolas

Artigo 13. *Deber de colaboración con Eurojust.*

1. Os xuíces e tribunais, os membros do Ministerio Fiscal e todas as persoas e entidades públicas están obrigadas a prestar a colaboración requirida por Eurojust, colexiadamente ou a través do membro nacional ou o seu asistente, así como polos correspondentes nacionais, dentro do marco das súas respectivas competencias, de conformidade co disposto nas leis.

2. A desatención aos requirimentos de Eurojust será obxecto de sanción disciplinaria.

Artigo 14. *Actuacións por instancia de Eurojust.*

1. Con carácter xeral, Eurojust comunicárase directamente co órgano xudicial ou a fiscalía que coñece do asunto.

2. O fiscal xeral do Estado será competente para recibir as solicitudes de Eurojust, cando se refiran a:

- a) A iniciación dunha investigación ou unha actuación penal sobre feitos concretos.
- b) O recoñecemento de que as autoridades dun Estado membro están en mellor condición para levar a cabo unha investigación ou unhas actuacións xudiciais sobre feitos concretos.

Recibida unha solicitude, o fiscal xeral do Estado resolverá sobre a súa procedencia e impartirá, se é o caso, as instrucións oportunas para que o Ministerio Fiscal inste as actuacións que sexan pertinentes.

3. Se a solicitude versase sobre a creación dun equipo conxunto de investigación, deberá ser remitida á autoridade competente para a súa constitución.

4. Se as autoridades competentes resolvesen rexeitar unha solicitude formulada por Eurojust, deberán motivar a súa decisión. Cando a indicación dos motivos de denegación prexudicase intereses nacionais esenciais en materia de seguridade ou comprometese o correcto desenvolvemento de investigacións en curso ou a seguranza das persoas, abondará con invocar a concorrencia de tales circunstancias.

Artigo 15. *Solicitudes de intervención de Eurojust.*

1. Poderán solicitar a intervención de Eurojust os órganos xudiciais, os membros do Ministerio Fiscal e o Ministerio de Xustiza, dentro do marco das súas respectivas competencias.

O disposto neste punto é tamén aplicable aos casos nos cales as investigacións ou actuacións afecten un terceiro Estado co que Eurojust celebre un acordo de cooperación, así como ás que afecten os intereses da Comunidade Europea.

2. A Fiscalía Xeral do Estado informará a Eurojust sobre a existencia de toda investigación ou actuación xudicial, comprendida no ámbito de competencia deste, que teña repercusións a escala da Unión Europea ou poida afectar outro Estado membro da Unión Europea. Non obstante o anterior, a dita comunicación poderá demorarse polo tempo indispensable para non comprometer o resultado das actuacións.

3. As autoridades españolas competentes para a creación dun equipo conxunto de investigación comunicarán a Eurojust a creación dos equipos conxuntos nos cales exista participación española, sempre que verse sobre materias da súa competencia.

4. As solicitudes e informacións a que aluden os puntos anteriores serán transmitidas a través do membro nacional de Eurojust.

5. O membro nacional de Eurojust comunicarlle ao fiscal xeral do Estado calquera información que posúa e que poida ser de interese para as investigacións ou procedementos penais que poidan ser desenvoltas pola xurisdición española, ou para a súa coordinación cos que se desenvolvan noutro Estado membro da Unión Europea.

Artigo 16. *Remisión a España das actuacións penais iniciadas noutro Estado membro da Unión Europea.*

1. Por solicitude do Colexio Eurojust ou do membro nacional de Eurojust, o Ministerio Fiscal poderá instar dos xuíces centrais de instrución e os xuíces de instrución que inicien un procedemento xudicial ou amplíen a outros feitos o procedemento xa aberto en España, como consecuencia da declaración efectuada por unha autoridade competente doutro Estado membro da Unión Europea pola que se acorde a remisión a España do procedemento.

2. A ampliación prevista no punto anterior soamente será posible mentres o estado do procedemento xudicial o permita.

3. Soamente se poderá acceder ao solicitado cando a xurisdición española resultase competente para coñecer dos feitos a que se refire o procedemento xudicial que se traslada e o delito presuntamente cometido non prescribise de conformidade co dereito español.

4. Aceptada a iniciación ou ampliación do procedemento, consideraranse válidos en España os actos de instrución realizados polo Estado que remite o procedemento, sempre que non contradigan os principios fundamentais do ordenamento xurídico español. En caso de delito que non fose perseguible en España senón por instancia de parte, considerárase válida a instrución comezada no Estado de remisión sen este requisito se a persoa que ten dereito a formular a acción penal expresamente, acepta a investigación realizada, ao tempo que interpón a correspondente querrela.

Artigo 17. *Membro da Autoridade Común de Control.*

O director da Axencia Española de Protección de Datos formará parte, en representación do Estado español, da Autoridade Común de Control de Eurojust.

O Goberno notificaralle o seu nomeamento e cesamento á Unidade Eurojust e á Secretaría Xeral do Conse-

llo, a través do órgano competente, de acordo co previsto no artigo 10 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Disposición adicional primeira. *Dos maxistrados de enlace.*

1. Habilitase o Goberno para crear ou suprimir, mediante real decreto, por proposta do ministro de Xustiza, prazas de maxistrados de enlace nos destinos que proceda, de conformidade co previsto no dereito da Unión Europea, os convenios internacionais ou o acordado en termos de reciprocidade.

Ata que o Goberno exerza esta potestade, o número e o destino dos maxistrados de enlace será o que se establece no anexo desta lei.

2. Os maxistrados de enlace terán, promoverán e facilitarán a cooperación xurídica en materia civil e penal entre España e o Estado ante o que están acreditados e favorecerán o contacto directo entre as autoridades xudiciais e administrativas competentes. Así mesmo, exercerán todas aquelas funcións que lles atribúan o dereito da Unión Europea, os convenios internacionais ou o acordado en termos de reciprocidade.

3. Os maxistrados de enlace serán nomeados e removidos libremente mediante real decreto, por proposta conxunta dos ministros de Asuntos Exteriores e de Cooperación e de Xustiza. O nomeamento farase entre membros da carreira xudicial ou do Ministerio Fiscal con, cando menos, cinco anos de servizo na respectiva carreira.

4. Os maxistrados de enlace dependerán organicamente da misión diplomática a que se asignen, e funcionalmente do Ministerio de Xustiza.

5. O membro da carreira xudicial ou do Ministerio Fiscal nomeado pasará á situación que lle corresponda de conformidade co disposto na Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, e na Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal, respectivamente.

Disposición adicional segunda. *Das redes xudiciais europeas.*

1. Dentro dos termos previstos nas súas normas de creación, correspóndelle ao Ministerio de Xustiza designar os puntos de contacto españois das redes europeas existentes ou que poidan crearse na Unión Europea en materia de cooperación xudicial.

2. A designación asegurará a representación do Poder Xudicial, do Ministerio Fiscal e do Ministerio de Xustiza. Para o efecto, correspóndelles ao Consello Xeral do Poder Xudicial e ao fiscal xeral do Estado propoñerlle ao ministro de Xustiza a designación dos correspondentes puntos de contacto.

Disposición adicional terceira. *Réxime retributivo.*

O membro nacional de Eurojust, os asistentes e os maxistrados de enlace manterán o réxime retributivo dos seus corpos de orixe, para cuxo efecto o Consello de Ministros fixará as contías das retribucións complementarias e da correspondente indemnización por destino no estranxeiro.

Disposición adicional cuarta.

O Goberno, no prazo de tres meses, procederá a promover as modificacións lexislativas que sexan necesarias co fin de adecuar a Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, e a Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal, ao contido desta lei.

Disposición transitoria primeira. *Vixencia dos nomeamentos.*

1. O actual membro español de Eurojust e os maxistrados de enlace continuarán desempeñando as súas funcións ata que se efectúen os novos nomeamentos conforme as previsións desta lei.

2. Os puntos de contactos da rede xudicial europea actualmente designados continuarán desempeñando as súas funcións ata que se efectúen novas designacións conforme as previsións desta lei.

Disposición transitoria segunda. *Procuradores dos tribunais.*

O disposto na redacción que a disposición derradeira primeira dá ao artigo 23.1 da Lei de axuízamento civil non afectará as situacións anteriores á entrada en vigor desta lei.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Queda derogado o artigo 65 da Lei 66/1997, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e de orde social, así como cantas outras disposicións, de igual ou inferior rango, se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei de axuízamento civil.*

O punto 1 do artigo 23 da Lei de axuízamento civil queda redactado así:

«1. A comparecencia en xuízo será por medio de procurador, que deberá ser licenciado en dereito, legalmente habilitado para actuar no tribunal que coñeza do xuízo.»

Disposición derradeira segunda. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro do artigo 149.1. 3.ª, 5.ª e 6.ª da Constitución, que reserva ao Estado a competencia en materia de relacións internacionais, Administración de Xustiza e lexislación procesual, respectivamente.

Disposición derradeira terceira. *Habilitación regulamentaria.*

O Goberno, por proposta do ministro de Xustiza, aprobará as disposicións regulamentarias necesarias para o desenvolvemento e aplicación desta lei.

Disposición derradeira cuarta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 26 de maio de 2006.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

ANEXO Relación de maxistrados de enlace

Destino	Número
En Estados da Unión Europea	4
Noutros Estados	2

MINISTERIO DE FOMENTO

9296 REAL DECRETO 635/2006, do 26 de maio, sobre requisitos mínimos de seguranza nos túneles de estradas do Estado. («BOE» 126, do 27-5-2006.)

O desenvolvemento das infraestruturas de transporte experimentado polo noso país nos últimos anos, motivado e acompañado, asemade, polo incesante crecemento da demanda, non se pode ver limitado soamente ao incremento na extensión da rede de estradas, senón que tamén ten que fomentar a mellora das súas características de deseño e construción que permita unha explotación máis eficiente daquelas.

A seguranza constitúe un dos obxectivos máis importantes cara aos cales se debe enfocar prioritariamente a acción de goberno en materia de infraestruturas e transportes, sempre en estreita colaboración coas iniciativas de todos os axentes sociais implicados. A negativa repercusión que os accidentes teñen na vida social constitúe unha grave preocupación polas súas consecuencias humanas, sociais e económicas, que é preciso reducir utilizando todos os medios posibles, un dos cales é precisamente a mellora das características de deseño e construción das infraestruturas.

Os túneles de estrada son elementos que polas súas características singulares dentro da rede viaria merecen unha atención especial. Non é porque neles se produzan máis accidentes que noutros puntos do trazado das estradas, senón porque calquera incidencia grave que lles afecte pode provocar alarma social, dadas as circunstancias concorrentes e específicas do lugar en que se produce, as dificultades de rescate ou evacuación, o dramatismo provocado polo confinamento ou o trastorno que para o sistema de transportes pode supoñer o peche temporal dun tramo viario, en ocasións con alternativas difíciles ou inexistentes.

É por iso polo que o Goberno da Nación vén prestando especial interese á seguranza nos túneles de estradas, que son importantes en número e lonxitude, dadas as condicións orográficas do noso país. Froito dese interese son as numerosas actuacións que se viñeron desenvolvendo nos últimos anos para o acondicionamento de túneles existentes, reforzando os seus equipamentos de seguranza, así como para o dos novos túneles, extremando as súas condicións de deseño para facelos máis seguros para o usuario.

Paralelamente, as institucións europeas, estimuladas por accidentes moi graves que tiveron lugar anos pasados en diversos túneles do continente, decidiron a adopción de medidas tendentes ao establecemento de requisitos que garantisen condicións axeitadas de seguranza nos túneles da rede transeuropea de estradas.

Froito desa iniciativa foi a aprobación da Directiva 2004/54/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 29 de abril de 2004, sobre requisitos mínimos de seguranza para túneles da rede transeuropea de estradas, parte do itinerario desa rede está situada no noso país.

A transposición ao ordenamento xurídico español da citada norma europea, así como a propia decisión do Goberno da Nación de mellorar as condicións de seguranza na rede viaria e máis en particular nos túneles, determinaron a conveniencia de regular xuridicamente as condicións de deseño e explotación dos túneles das estradas do Estado.

Nesta norma, que afecta non só os túneles incluídos dentro da rede transeuropea senón todos os túneles da rede estatal, regúlanse as distintas figuras ás cales compete a responsabilidade da seguranza dos túneles. Autori-